za prečin hrubej neslušnosti podľa §§ 20 al. 2 a 40 odst. 1 zák. na ochr. rep.; dôsledkom toho zrušil rozsudok odvolacieho súdu aj vo výroku o treste a tento obžalovanému znova vymeral.

Z dôvodov:

Vrchný prokurátor právom brojí dôvodom zmätočnosti podľa § 385 č. 1 b) tr. por. proti tomu, že odvolací súd kvalifikoval všetky tri výroky obžalovaného, smerujúce proti republike, vláde a štátnemu znaku, len za prečin rušenia obecného mieru podľa § 14 č. 5 zák. na ochr. rep. Kvalifikácia súdu prvej stolice, ktorý výroky tie kvalifikoval odlišne podľa urazeného, hanobeného a potupeného predmetu, bola správna; prečin v smysle § 14 č. 5 zák. na ochr. rep. je z nich podľa trestnej sadzby len do 3 mesiacov väzenia najmiernejší a preto nemôže už z tohoto dôvodu zahrnovať v sebe v ideálnom súbehu (§ 95 tr. zák.) prečin urážky na cti vlády podľa §§ 2, 4 II. odst., 8 č. 2 zák. čl. XLI:1914, trestný väzením do 6 mesiacov a peňažitou pokutou a prečin hrubej neslušnosti podľa §§ 20, 40 zák. na ochr. rep., trestný väzením od 8 dní do 6 mesiacov. Ide o samostatné predmety právnej ochrany a keď urážlivé výroky jednotlive proti nim smerovaly, treba ich podľa zvláštnych zákonných ustanovení, tieto predmety samostatne chrániacich, samostatne kvalifikovať v smysle predpisov o súbehu reálnom (§ 96 tr. zák.). Podľa § 33 I. odst. nov. tr. por. bol tedy dotyčne kvalifikácie trestných činov vynesený nový rozsudok, shodný s rozsudkom súdu prvej stolice.

Čís. 4482.

Souběh přečinu § 283 tr. zák. s přest. §§ 3, 19 shrom. zák., nevzdálil-li se kdo při rozptylování hloučků po výzvě, by místo opustil, nýbrž obcházel jednotlivé hloučky a vyzýval je, by šly na jiné místo, kde se pak konal nedovolený tábor lidu.

S hlediska přest. §§ 3, 19 shrom. zák. nezáleží na tom, že pořadatel (svolavatel) nebyl shromáždění osobně přítomen.

(Rozh. ze dne 5. října 1932, Zm I 573/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. ledna 1931, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem shluknutí podle § 283 tr. zák. a přestupkem podle §§ 3, 19 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák. o právu shromažďovacím, mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost nesprávně směšuje hmotněprávní zmatek § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. s pojmem spisového rozporu (§ 281 čís. 5 tr. ř.) námitkou, že není podkladu ve spisech pro to, by stěžovatel byl uznán vinným přečinem podle § 283 tr. zák. a přestupkem podle §§ 3 a 19 shrom. zák.

Dostačujícím podkladem v tom i onom směru je tu skutkové zjištění, že se obžalovaný při rozptylování hloučků po výzvě četníka Š-y, by místo opustil, nevzdálil, naopak obcházel jednotlivé hloučky a vyzýval je, by šly do písníku, kdež se pak skutečně shromáždil větší počet lidí (asi 250), bylo řečněno a byl konán i nedovolený tábor lidu, jenž zavdal popud k novým zákrokům četnictva a k demonstracím; že se stěžovatel, nemaje úřední povolení, stal takto svolavatelem shromáždění pod širým nebem, jež bylo též konáno. Tato zjištění obsahují zákonné znaky oněch trestných činů, při čemž s hlediska subjektivní stránky přečinu § 283 tr. zák. nalézací soud větou, že strážmistr Š. několikráte silným hlasem vyzval shluklé hloučky k rozchodu, nepochybně projevil též skutkové zjištění, že obžalovaný tento rozkaz také zaslechl, neboť zjišťuje, že účastníci hloučků, mezi nimiž byl i stěžovatel, výzvě té vyhovovali jen potud, že, poodešedše, počali se shlukovati zase na jiném místě; podle svědectví Ludvíka Š-y, které soud vzal za základ svého zjištění, jednal tento svědek opětovně s obžalovaným a přímo mu nařídil, by odešel. S hlediska objektivní stránky přečinu shluknutí nedostačuje k vyvinění, jak se stížnost domnívá, že obžalovaný na výzvu k rozchodu odešel kousek dále a zůstal pak na náměstí, jež bylo přece místem srocování se, a nemůže se stěžovatel odvolávati na nějaké právo procházeti se po náměstí, jakmile se mu stala zjevnou vůle stráže, překaziti, by v místech těch docházelo ke shluknutím ohrožujícím veřejný klid a pořádek. Pokud se pak týče skutkové podstaty přestupku podle §§ 3 a 19 shromažď. zák., nevyžaduje tato, by pořadatel (svolavatel) nepovoleného shromáždění pod širým nebem byl osobně při něm přítomen. Nebylo tudíž třeba zjištění, že se obžalovaný pak osobně súčastnil i onoho dalšího shromáždění a shluknutí v písníku. Rovněž jest bez významu, zda všechny osoby, které vybízel k účasti na projevu v písníku, skutečně se tam dostavily.

Čís. 4483.

Předpisy nařízení z 2. července 1877, čís. 68 ř. zák. (§ 109) nevztahují se na černý prach.

Obyčejný dělník (v kamenném lomu) není s hlediska § 335 tr. zák. po případě povinen přezkoumávati, nepříčí-li se způsob práce, jak byl o něm zodpovědným správcem poučen, předpisům v říšském zákoníku uveřejněným (nař. čís. 68/1877, 116/1908).

Převzal-li kdo místo zodpovědného dozorce, nevyviňuje ho s hlediska § 335 tr. zák. ani nemožnost plniti povinnosti s tím spojené proto, že musel pracovati i jako dělník, ani nezákonný postup jiných podnikatelů, ani liknavost vrchnosti.

(Rozh. ze dne 5. října 1932, Zm II 79/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení I. vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného Adolfa R-e, zrušil napadený rozsudek, pokud jím byl tento obžalovaný uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák. a vrátil věc soudu první stolice, by o ní